

Wie + Krijn van Rijn

Leeftijd + 65 jaar

Beroep + journalist en communicatiestrateeg

Ziekte + agressieve hersentumor in 2017

"Vroeger nam ik het leven for granted en nu ben ik zo dankbaar dat ik nog leef"

“Leve het leven!”

In mei 2017 werd Krijn getroffen door een hersenbloeding die door een tumor in zijn hoofd werd veroorzaakt. Toen hij de diagnose hoorde dacht hij: “dit is mijn einde”. Dat was heel beangstigend. Tien dagen later werd de tumor verwijderd, maar niet helemaal. Daarom volgde er bestraling in combinatie met chemotherapie, zes weken lang, vijf dagen per week. En daarna revalidatie. “Het was een heel intensieve periode, ik kon nauwelijks spreken en ik was heel moe. Maar ik wilde zo graag vooruitgaan en me niet laten kisten door de kanker, de sluipmoordenaar in mijn hoofd.” Hij is lovend over de zorgverleners, vooral de ergotherapeut. “Ze gaf me zulke goede tips over hoe ik moest omgaan met mijn energie en mijn beperkingen, dat ik rust moet nemen als ik voel dat het teveel wordt.” Zijn gevleugelde uitdrukking om een pauze in te lassen is nog steeds “even mijn emmertje legen”.

Krijn was zeer gemotiveerd om te herstellen, hij wandelde en fietste, zocht hulp bij een logopedist om zijn spraak te verbeteren en bij Bartiméus, de instelling die zorg biedt aan mensen die slechtziend of blind zijn. Als gevolg van de operatie kampte Krijn met een halfzijdige gedeeltelijke blindheid aan de rechterkant. Hij genoot van iedere vooruitgang.

Het was ook een periode van bezinning. De zestiger besefte dat zijn familie het allerbelangrijkste in zijn leven is. Zijn vrouw Cobi, die er altijd is en hem in alles bijstaat: “je bent samen ziek, herstel is teamwork”. Ze zegde haar vrijwilligerswerk op om dag en nacht naast hem te staan. En ook zijn twee kinderen en zijn kleinkinderen. Krijns dochter had hem een brief geschreven voor hij geopereerd werd. Hij raakt weer geëmotioneerd als hij het vertelt: “die brief heeft zoveel voor mij betekend, die hield ik bij me op mijn nachtkastje, ik las iedere avond voor het slapen gaan de brief, dat was het beste medicijn”. Het contact tussen de gezinsleden is verdiept. Krijn besloot dat hij zich vooral wilde richten op de mooie en goede dingen in het leven. Samen met Cobi doet hij heel veel leuke dingen, wandelen over het strand, lekker eten, hij is weer accordeon gaan spelen. Hij is in het ziekenhuis al begonnen met langzamer te eten om beter te proeven en meer te kunnen genieten. Hij leeft bewuster: “vroeger nam ik het leven for granted en nu ben ik zo dankbaar dat ik nog leef.” Iedere drie maanden wordt er een controlescan gemaakt. Na de uitslag gaan ze altijd heerlijk lunchen in Voorlinden met een glaasje witte wijn. Hij is realistisch: “ik hoop altijd op een positieve uitslag, als dat niet zo is zal dat een dreun zijn, maar dan zal ik ermee moeten dealen, ook dan gaan we heerlijk lunchen”. Hij piekert niet meer: “dat helpt toch niet”. Cobi: “ik ben nerveuzer dan hij als we naar de dokter gaan voor de uitslag”.

Krijn was aanvankelijk van plan om weer aan het werk te gaan. Maar dat lukte niet goed, niet op zijn voorwaarden. Hij besloot het roer om te gooien en zijn talenten als communicatiestrateeg voor de maatschappij in te zetten als vrijwilliger bij hem in de buurt bij duurzame energietransitie.

“Wees gemotiveerd en positief om zelf aan je herstel te werken”

Het leven heeft voor Krijn meer diepgang gekregen. Hij is zo dankbaar en positief en heeft vertrouwen in zijn behandelteam. Dat uitte hij ook in een brief aan de Raad van Bestuur, waarin hij alle bij zijn zorg en herstel betrokken specialisten, artsen, verpleegkundigen en therapeuten uit de grond van zijn hart bedankte.

Zijn advies aan patiënten die aan het begin of halverwege het traject staan dat hij achter de rug heeft: “Heb vertrouwen in de behandelend artsen en zorgverleners, wees gemotiveerd en positief om zelf aan je herstel te werken. Leve het leven!”